

Egy botcsinálta tankönyvíró emlékeiből

FEUILLETON - LXIV. évfolyam, 10. szám, 2020. március 6.

Wass Albertet szíve joga olvasni bárkinek, végül is olvastattak errefelé annyi mindent velünk az elmúlt száz évben szélsőjobb vagy szélsőbal ideológiával beoltott kultúrpolitikusok, gyerekkoromban elfogyasztottam én is töméntelen szovjet irodalmat és magyar vagy román proletkultos regényeket garmadával. De úgy látszik, a jó pap tényleg holtig tanul, ugyanis egy hosszú-hosszú pillanatig elhittem, hogy ezen már túl vagyunk, és most gyógyíthatatlan naivságomban meg kellene kérdezni újsütetű irodalompolitikusainktól, köztük néhány Magyarországra elszármazott földimtől is: mégis mi lenne, ha Wass, netán Nyíró szobrai helyett Bánffy Miklóst, Kós Károlyt, Dsida Jenőt, Áprily Lajost, Tamási Áront, Kuncz Aladárt, Karácsony Benőt, Berde Máriát örökítenénk meg minél többször a Kárpát-medencében - legalább a tankönyvekben -, ha már annyira édes nekünk az Édes Erdély? Mert hát, ismétlem, mindennél jobban szerettünk volna hajdan egy összmagyar értékközösséget irodalomban, művészetben. Most pedig azon töprengek: lehet, hogy még várunk kellene egy kicsit?